

ligste Uretfærdigheder i Svang. Det turde dog være noget for meget sagt. — Naar han endelig sagde, at Forhørsdommerne anse det for meget forfærdeligt, at en Forbryder skal gaa fri, og at de i deres Behandling lade sig lede deraf, hvorved det altsaa forudsættes, at de forsømme at oplyse Sagen tilstrækkelig ogsaa paa de Punkter, der kunde tjene til den vedkommendes Frihedsbærelse, tror jeg ogsaa nok at turde sige med Bestemthed, at det ærede Medlem gør Forhørsdommerne Uret. Jeg tror, at de allerfleste Forhørsdommere have ganske den samme Opfattelse som det ærede Medlem, at selvfølgelig bør langt snarere en enkelt Forbryder gaa fri, end der maa blive Tale om at forurette nogen. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem i Tidens Løb vil kunne paavise ret mange Forhørsdommere, om hvem det modsatte vil kunne siges. Det skulde i alt Fald gøre mig meget ondt, om det var Tilfældet, jeg vilde misbillige det i lige saa høj Grad som han. For humane, retfærdige Forhørsdommere er det ikke Opgaven at faa de anholdte straffede, men netop at naa Sandheden. Der er aldeles ikke noget tilfredsstillende ved at se Folk marchere ind i Forbedringshuset eller ved at sætte dem paa Vand og Brød. Jeg tror at turde sige, at der findes mange dannede og humane Forhørsdommere, hvem det gør ondt, hver Gang en Mand saadan skal ekspederes, naar det da ikke er en af de trodsige Forbrydere, der optræde mod Samfundet; men i alle de mangfoldige Tilfælde, hvor sligt kommer af daarlige Opdragelse, Trang o. s. v., tror jeg at kunne forsikre, at Forhørsdommerne have lige saa meget Hjerte som andre. Jeg tror, at det ærede Medlem i sin Skildring noget har overdrevet Manglerne ved den nuværende Tilstand. Selvfølgelig har Systemet sine Mangler og Personerne deres Mangler, og jeg for mit Vedkommende skal erkende, at jeg anser det for noget af det vigtigste, at Administrationen er meget forsigtig og varsom og heldig i sit Valg med, hvem den betror den ekstraordinære Myndighed, der fordrer for at være Politimester og Forhørsdommer. At der af og til paa dette Omraade kan ske Fejltagelser, er rimeligvis uundgaaeligt ligesom i andre menneskelige Forhold.

Det. Hansen: Jeg ønsker blot lige over for den ærede Justitsminister at sige, at hans Bemærkning om, at den Omstændighed, at der kan paavises Misbrug, ikke viser, at Systemet er forkert eller saa mangelfuldt, næppe er rigtig. Mod den kan indvendes, at naar Systemet er saaledes indrettet, at der ikke kan gennemføres nogen effektiv

Kontrol, er den Omstændighed, at en Gang imellem et Misbrug kommer til Offentlighedens Kundskab, tilstrækkelig til at gøre en ganske mistænksom. Det er efter min Mening den største Mangel ved det nuværende System, at der ingen Kontrol er. Forhørsdommeren kan ikke en Gang kontrolere sine Politibetjente. Jeg taler ikke her om Landforhold — det er noget andet — men lad os tage lidt større Forhold, f. Eks. her i Kjøbenhavn. Man har set Eksempler — jeg siger ikke, det er i Nutiden, men tidligere — paa, at Politibetjente spille Forhørsdommeren paa Næsen. Det har i Virkeligheden været dem, der have ledet det hele. Forhørsdommeren er en overordentlig retsfindig og stikkelig Mand, der ikke kender de fejle Ting, som hans Betjente begaa, og som de vel skulle vogte sig for at rapportere til ham. Ser der Fejl og Overgreb fra Forhørsdommerens Side, kan man være saa sikker paa, at det kommer ikke til Protokolten, og det kommer derfor ikke til Overrettens eller Højesterets Kundskab, undtagen rent undtagelsesvis, og vel egentlig kun, naar paagældende kan faa Lov til at klage til sin Defensor, og selv da have det meget vanskeligt ved at faa det frem. Der er blandt andet det mærkelige Træk ved vor kriminelle Proces, som jeg dog maa fremhæve, thi det er noget, vi Sagførere, der tage os af kriminelle Sager, lide saa meget under. Naar Forhørsdommeren maatte under Forundersøgelsen er gaaet Indkvisitten for nær, og denne klager over det, saa at det bringes frem for Overretten eller Højesteret, og enten Overretten giver Reasumptionkendelse, eller Defensor for Højesteret begærer ny Forhør, hvad han har en vis Ret til — hvad saa? Saa skal dette Spørgsmaal, om Politibetjenten eller Forhørsdommeren er gaaet Manden for nær, har tilfidesat Forstrifterne, undersøges af den selv samme Forhørsdommer, som har foretaget det tidligere Forhør, over hvilket der klages. Det er i alt Fald Reglen, jeg kender ingen anden Maade at faa en saadan Forhørsdommer hjernet paa, end ved at han selv afgiver en Kendelse, hvorefter han skal forsvinde. Det nytter ikke at gaa til Justitsministeriet og begære Forhør optaget ved en anden Dommer, thi det indlader Justitsministeriet sig ikke paa. Det er det, vi mangle, og det er det, vi skulle have frem, derfor er jeg glad ved, at Bestemmelserne om den kommunale Kontrol er kommen frem.

Den ærede sidste Taler sagde, at jeg gjorde mig skyldig i Overdrivelse, naar jeg sagde, at der daglig foregik slemme Ting; Naa, det er muligt, at det er for stærkt at